există toate lucrurile, numai acela îşi poate afla în acţiune un refugiu faţă de sentimentul neantului propriu.

Atât mi se pare îndeajuns spre a vădi caracterul de moment trecător, neesenţial, de moment intermediar, de criză, de ispită, de scoatere din fire, pe care o asemenea stare – devenită permanentă în Apus, şi tocmai prin aceasta micşorată în „criză de toate zilele" – o poate avea pentru sufletul românului.

„Somnul" acesta impresionează îndeosebi pe străini, când vin în contact cu ai noştri.

„Nous sommes aux portes de l'Orient, où tout est pris à la légère", mărturisea, într-un moment de decepţie agresivă, fostul preşedinte al Republicii Franceze, meticulosul şi silitorul Poincaré, constatând lipsa de priză asupra judecătorilor români a vastului eşafodaj al argumentării sale în vestitul proces Hallier, felul în care dilemele, concluziile, logica lui viguroasă de jurist încercau zadarnic să prindă în cleşte fumul.

Sau mai aproape de noi: un german metodic pricepe cu mare greutate cum de nu se petrec accidente de cale ferată, într-o ţară de oameni inexacţi. Serios cum e el în tot ce face, nu